

כ"ז באב, תשע"ט, 28.8.2019

גיליון מס' 674

פרשת ראה

הברכה והקללה, על תנאי

מאת אלעד אדר, שדה אליהו

מכירים את התחושות שבאות אחרי ששומעים הרצאה מצוינת? את רוממות הרוח שאיתה יוצאים; את התחושה שהעולם הוא מקום טוב לחיות בו, ושאם רק נבחר בחירות נכונות ונלך על פיהן, נצליח להגשים את כל החלומות שלנו?

אם החוויה המשותפת הזו של התרוממות הרוח היא חוויה אמיתית, למה היא לא נשארת איתנו גם בבוקר שאחרי? אולי משום שאין לה ביטוי מעשי. אם לא בונים את מערכות החיים באופן מעשי, העקרונות מתמסמסים במהירות בשגרת החיים.

בפרשת ראה, משה מתמודד עם הבעיה הזו בדיוק.

לאחר הנאומים הנפלאים של פרשות "ואתחנן" ו"עקב", בהם משה האריך בתיאור נפלאות האמונה, עם הפרשיות המדהימות של קריאת שמע, והעקרונות המרשימים של דבקות בה', ו'לא על הלחם לבדו יחיה האדם' ועוד ועוד, משה מפסיק לדבר דיבורים יפים, ויורד איתנו למטה. ובאופן ממש, שם את המילים הגבוהות על הקרקע של הר גריזים והר עיבל.

ובכדי שעם ישראל יצליח לחיות את הרעיונות הנשגבים, בכדי להצליח להגשים את חלום יצירת ממלכת כהנים וגוי קדוש, יש סור מרע, ויש עשה טוב.

רוצים להאמין בה? יפה מאוד. אז אי אפשר להמשיך לעשות "איש הישר בעיניו". יש מחירים, וכדאי שנהיה מודעים להם. בהמשך לקו הזה, כל מי או מה שמהווה איום על האמונה, מחויב להיות מושמד, ולא משנה המחיר האישי. ומכאן לאיסורי האכילה, שבהם אנו מרגישים בעיקר את המחיר והוויתור בשביל לשמור את עצמנו בעולם מיוחד, עולמה של האמונה.

אבל המפתיע הוא העשה טוב – הדאגה לאחיק!

אם אדם רוצה לחיות חיים של אמונה, אם הוא רוצה לבחור בטוב, הוא צריך קודם כל לדאוג לחלשים בחברה. הדרכים לעשות זאת הם למשל שנת השמיטה בה שומטים את החובות לאנשים שהסתבכו, הלוואה שלא בריבית לנזקק, ובפרט הענקת אמצעי השתלבות בחיים, למי שאיבד את עצמאותו, וזקק לתמיכה קהילתית.

גם ביישובים שלנו, ישובי תנועת הקיבוץ הדתי, נקטנו בדרך זו.

בכדי לקיים את אורח החיים המצופה מאיתנו בנו ראשוני הקיבוץ מערכת חיים המיוסדת על העקרונות של בחירה בטוב, מערכת שלא נותנת לזרימת החיים להכתיב את המציאות. יש בבחירה בדרך זו מחיר ונדרש לה ויתור, אך הם נעשים מתוך הבנה שצריך לשלם עבור הדברים החשובים לנו בחיים.

מצד האמונה – עמדנו ביעד ובנינו קהילות השומרות על חובות ההלכה, והקפדנו לשלב בתוכן רק אנשים השותפים לדרך זו.

אבל עיקר העבודה הייחודית שאנו שותפים לה בקיבוצי התנועה היא – הדאגה לזולת! אנו חיים בקהילות שבנו לעצמן בתוך אורח החיים שלהן, מנגנון של עזרה לחלש, אנו חיים בקהילות שבהן הנזקק משולב באופן טבעי, ומקבל את כל מה שהוא זקוק לו. קהילות בהן האדם יוצא מד' אמותיו, ודואג באופן פעיל לרווחת חברי הקהילה. קהילות בהן אנו בוחרים להיות תלויים זה בזה, מתוך שותפות ואמונה בחברים היקרים שכרתנו איתם ברית חברות.

זהו אולי הדגל המיוחד והנפלא ביותר של קהילות הקיבוץ הדתי כיום. אלה קהילות המשמרות את חזון הנביאים של עזיבת אלוהי הזהב והכסף, תמורת דאגה לגר (העולה החדש) ליתום ולאלמנה (החבר החלש).

חכמתם הגדולה של הראשונים היתה לקבע עקרונות נעלים אלו במסגרות של ברזל, ולעיתים, במשך הזמן, המסגרת נשארה כעול ברזל ריק מתוכן. כיום, בדור החירות והרוח, אנחנו מתנגדים למסגרות. האם שחרור המסגרת יוביל אותנו לקירבה לערכים הנפלאים שאנו מאמינים בהם, או שמא לשחיקת האמונה עם שיגרת החיים?

ימים יגידו...

אלעד אדר. נשוי לאסנת ואב לחמישה. חבר שדה אליהו.

לאחר 12 שנות הוראה, סיים את העבודה בבית ספר, וכיום עובד בנגריית שדה אליהו.

דף פרשת שבוע של הקיבוץ הדתי מופיע באתר הקיבוץ הדתי: www.kdati.org.il
כדי לקבל את הדף כל שבוע בדואר אלקטרוני, יש לשלוח הודעה אל: webmaster@kdati.org.il
ולרשום [subscribe](#) בשורת הנושא. כדי להפסיק, יש לכתוב [unsubscribe](#) בשורת הנושא.
תגובות למאמרים וכן הצעות לכתוב מאמרים, יש לשלוח אל: amudim@kdati.org.il